

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 427/2022
13.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца КВАЛИТЕТ АД Ниш – у стечају, чији је пуномоћник Жељко Иветић, адвокат у ..., против туженог РЕПУБЛИКА СРБИЈА, МИНИСТАРСТВО ОДБРАНЕ, Београд, кога заступа Војно правобранилаштво Београд – Одељење у Нишу, ради утврђења права својине, вредност предмета спора 900.000,00 динара одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5517/20 од 08.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 13. октобра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5517/20 од 08.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5517/20 од 08.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Нишу П 414/2020 од 06.10.2020. године утврђено је да је тужилац власник пословног простора, локала број .., површине 23 м², у Београду, ул. ... број .., на к.п. број .., уписан у Лист непокретности број .. КО ..., што је тужени дужан да призна и трпи, те да ће пресуда послужити тужиоцу као основ за упис права својине на истој непокретности у Катастар непокретности. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 91.200,00 динара.

Привредни апелациони суд је пресудом Пж 5517/20 од 08.12.2021. године одбио жалбу туженог као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о његовој ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... са изменама) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна

питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предметни спор је правноснажно пресуђен на тај начин што је утврђено право својине тужиоца на пословном простору, по основу одржаја. Према датом образложењу, другостепена одлука је заснована на члановима 20. став 1, 28. став 2. и 72. став 3. Закона о основама својинскоправних односа. Утврђено је током поступка да тужилац има правни основ за стицање права својине на предметном локалу - Уговор о продаји непокретности од 06.08.1991. године који је закључио са туженим, те да је тужилац законит и савестан држалац предметног пословног простора, кога несметано користи преко 20 година, а да је тужени у Катастру непокретности уписан као власник објекта у коме се налази локал и самог локала. Међу парничним странкама је спорно да ли је тужилац туженом исплатио купопродајну цену, те да ли је тужени тужиоцу предао локал у својину и државину. Тужени не даје разлоге који оправдавају одлучивање о изјављеној ревизији са разлога прописаних чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизијом се не указује на постојање другачије одлуке донете у спору заснованом на истом или битно сличном чињеничноправном основу. Не указује се на постојање ширег друштвеног или правног значаја због којег би требало дозволити одлучивање о посебној ревизији у циљу размотрања правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана. Такође, не наводи се ни то да постоји потреба за новим тумачењем материјалног права примењеног у побијаној пресуди.

Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно указује на погрешно утврђено чињенично стање, услед погрешне оцене доказа, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Евентуална погрешна примена материјалног права, сама по себи такође не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да није дозвољена.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је дана 03.08.2020. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде износи 900.000,00 динара, односно 7.653,89 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази ревизијски цензус од 100.000,00 динара, прописан чланом 485. Закона о парничном поступку, то Врховни касациони суд налази да ревизија туженог није дозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Бранко Станић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**